

Християнин покликаний бути світлом для всього світу, а не для себе самого. Він не має права привласнювати собі те, що належить усім. Божа любов поширюється на добрих і злих, завдання добрих — розповісти про неї злим.

Стан суспільства — наша відповідальність. Євангелія не ділить людей на поганих та добрих; ближній, яким би він не був, потребує допомоги. Ближній — це будь-яка людина, духовні пошуки і потреби якої кидають мені виклик. Суспільство, його культура, мораль, духовність формуються як сума наших зусиль. Покидаючи суспільство на свавілля, християни не сміють дивуватися, що все так погано... Що наша країна лідирує за темпами розвитку епідемії СНІДУ. Що ми займаємо перше місце з підліткового алкоголізму. Що Україна стала найбільш швидко вимираючою нацією на континенті.

Християни вірять в силу змін. Якщо кожен християнин буде вірити й боротися щоб Україна була християнською, то це зробить усіх разом непереборною духовною й суспільною силою. Україна знову повинна згадати про свої християнські корені й на ділі показати свою віру. Бог настільки любить нас, що навіть після Голодомору та Чорнобиля нове покоління християн в Україні приковує увагу всього світу. Європа, що втратила віру і формально православна Росія потребують доброго прикладу. Колишні республіки СРСР дивляться на Україну як на шанс, який не можна упустити.

Християнин в суспільстві — це надія. Суспільство без християнина віддано самому собі — немає виходу з кризи, немає критичної оцінки, немає свідчення про надію. У суспільстві, де всі «дістали», лише Євангелія може відповісти втомі й відчаю. Розчаровані люди закрили серця, очі, вуха. Як можна пробитися до них?

Суспільству потрібен християнський погляд на громадські та культурні процеси. Я вважаю, усім буде цікаво, що думають християни про культурні речі сучасної молоді. Вони будуть дуже здивовані, дізнавшись, що віруючі люди цікавляться їхнім життям, дивляться їхні фільми, слухають їхню музику, читають їхнє читиво, щоб зрозуміти їхній світогляд і стати ближче до них.

Бути в гуці життя. Християнин покликаний бути в епіцентрі суспільного життя. Євангельська віра не замикається в церковних стінах, але впливає на всі сторони суспільного життя, змінює культуру й науку, бізнес і політику. Кожен може проповідувати мовою своєї професії, може бути християнином «в житті», а не тільки в церкві або наодинці.

Христос в Євангеліях каже, що наш ближній — НЕ сусід по лавці в синагозі, але потребує чужинця. Хто мій ближній? Мій співвітчизник, який живе без Бога. Молодий, але вже пропащий наркоман. Красива, але вже зіпсована дівчина, з розбитим серцем і втраченою долею. Школярі, які підсіли на пиво і «траву».

Що робити мені як християнину? Поглянь навколо, і скрізь, де ти бачиш нужду, там є місце для твоєї участі. Ми живемо в страшному світі, але Христос посилає нас у світ. Ніяка епоха і ніякі обставини не скасовують Його доручення і нашого покликання.

о. Леонід
Настоятель парафії

Парафіяльна листівка 107

Урочистість Пресвятої Трійці 15.06 - 22.06.2014

Розклад Богослужінь

Понеділок, Середа, П'ятниця – 8.⁰⁰ год.

Вівторок, Четвер, Субота – 18.⁰⁰ год.

Неділя: 22 червня 2014 р. Урочистість Пресвятих Тіла і Крові Христа

8.⁰⁰ год. - Розарій

8.³⁰ год. - Поклоніння Пресвятим Дарам

Св. Меса 9.⁰⁰ год.

11.⁰⁰ год.

- Червень місяць присвячений Пресвятому Серцю Ісуса. Не забуваймо кожного дня молитися Літанію до Пресвятого Серцю Ісуса.
- В Урочистість Пресвятих Тіла і Крові Христа, щоб вшанувати так великий дар даний нам, запрошую прийти раніше (на Виставлення Пресвятих Дарів) і віддати пошану безмежній доброті Бога присутнього серед нас.

Біблейський коментар на Урочистість Пресвятої Трійці

І пройшов Господь перед ним... Впав Мойсей притьмом на коліна й поклонився [Богові] до землі...
(Вих 34,6.8)

Пресвята Трійця - три Обличчя єдиного Бога. Дійсно, це незбагненно для нашого розуму! Всі визначні богослови визнали свою неспроможність збагнути велику таємницю Святої Трійці. У цьому і полягає суть трансцендентного Бога: Він не Той, Кого можна зрозуміти, а Той, перед Ким слід благоговіти. У Книзі Вихід ми читаємо про те, як Мойсей побачив лише відблиск Божої слави, але навіть це змусило його впасти на коліна!

Бог явив Мойсею Своє ім'я і Свою суть: милосердний, ласкавий, вірний, повільний на гнів і сповнений благодаті (Вих 33,22-23). Усі ці божественні якості виявляються на Святій Літургії. Під час обряду покаяння щедро виливається Боже милосердя. У Літургії слова Господь спілкується з нами, виявляючи Свою любов і відданість. У Євхаристії сяє слава Господня. Ісус приходить до тебе під виглядом хліба і вина, і ти входиш у цю славу і в божественне світло.

Намагайся під час Святої Літургії відчутти Божу присутність, дозволяй Святому Духові виповнити тебе. Споглядай Божу любов, милосердя і славу. Коли в тобі запанує спокій, представ Богові свої питання і проблеми. У божественному світлі ти зможеш подивитися на них по-новому. Потім, як Мойсей, схили перед Богом коліна, бо ти належиш Йому, великому, милосердному і незбагненному! Подякуй Йому за вірність і милосердя, любов і доброту та всім серцем прагни ревного служіння Христу.

«Отче, Сину і Святий Духу, Єдиний Боже, Твоя трипостасна сутність перевершує моє розуміння! Допоможи мені отримати дар духовної проникливості. Пресвята Трійце - поклоняюсь Тобі!

Дари Святого Духа (Продовження)

Дар мудрості Заповіданий Месія буде обдарований мудрістю (євр. *hok'ma*). Даром мудрості, і то в найвищому ступені, був обдарований Соломон (пор. 1 Цар 3,28; 5,9). Він міг розрізняти добро і зло, виносячи справедливі вироки (пор. 1 Цар 3,9.16-18). Йосиф, наповнений Духом Божим (пор. Бут 41,38), мав також мудрість, завдяки якій зумів пояснювати сни, давати добрі поради і говорити переконливо (пор. Бут 40–41,43). На переконання ізраїльтян, мудрість посідав той, хто умів добре собі радити в житті. Справжнім мудрецем не обов'язково є людина великих знань, але той, хто спроможний вибирати найліпші методи й засоби для досягнення визначеної мети.

Дар мудрості є немовби посиленням світла, яке ми отримуємо через розум і дорогу віри. Він усе оцінює в Божому світлі. Прикладом такого погляду може бути Псалмоспівець, який каже: "Як я люблю закон Твій! (...) Які солодкі слова Твої для мого піднебіння, – для уст моїх солодші меду! (...) Слово Твоє – світильник перед ногами в мене, світло на моїй стежці. (...) Твої установи піснями для мене стали у долі мого вигнання" (Пс 119 (118), 97.103.105.54).

Святий Тома етимологічно виводить термін "мудрість" (лат. *sapientia*) від слів *sapida scientia*, тобто "смак знання" або ж "знання, що його смакує розум".

Про мудрість багато написано в Біблії: Прип 8,11; Мудр 7,8-14.

Дар мудрості "оселяється" в розумі, а не у волі. Християнин, який перебуває під впливом цього дару, найбільше за все цінує Бога, любить насамперед Його і все те, що стосується Його слави.

Дар мудрості – це надприродне налаштування розуму, яке схиляє людину шукати Бога і Його слави передусім, дає втішатися, аж до розкошування, Богом і всім тим, що в який завгодно спосіб стосується Його слави. Цей дар допомагає пізнати й полюбити віковичну правду.

Щоб отримати дар мудрості, потрібно старатися:

1. Мудрість має надзвичайну цінність. У Прип 4,7 читаємо: "Початок мудрості – здобувай мудрість! Усім своїм маєтком здобувай розум".

2. Мати постійний контакт із Богом, Котрий є сама мудрість, а також із християнином, який живе міццю дару мудрості: "Хто ходить з мудрим, сам стає мудрий" (Прип 13,20). Ми маємо уникати шляху ставання духовними індивідуалістами. З іншого боку, не можна поспішно приєднуватися до мало знаного вчителя, бо може статися, що опинимось під впливом когось, хто прагне керувати, не посідаючи належної мудрості.

3. Тривання на молитві Новенни до Святого Духа: "Коли ж комусь із вас мудрості бракує, нехай просить у Бога, Який дає всім щедро й за це не докоряє, – і вона йому дасться" (Як 1,5). "А мудрість, що походить згори, найперше чиста, потім мирна, поблажлива, примирлива, милосердя та добрих плодів повна, безстороння, нелицемірна" (Як 3,17).

Я і суспільство. Свій серед чужих

«Не благаю, щоб Ти їх зі світу забрав, але щоб зберіг їх від злого. Не від світу вони, як і Я не від світу... Як на світ Ти послав Мене, так і Я на світ послав їх»

(Йн.17:15,16-18).

Християнин для суспільства ніколи не був своїм. Але він не може у відповідь жити так, щоб суспільство стало йому чужим. Він не від світу, але він посланий у світ

і служити світу для його порятунку й перетворення. Християнин завжди свій серед чужих, чужий серед своїх.

Про це дуже добре сказав св. Юстин Мученик: «Християни не відрізняються від інших людей ні країною, ні мовою, ні життєвими звичаями. Але, мешкаючи в еллінських і варварських містах, де кому випало жити, і дотримуючись звичаїв тих мешканців щодо одягу, їжі та всього іншого, вони виявляють дивовижний і справді неймовірний спосіб життя. Живуть вони у своїй вітчизні, але як прибульці; мають участь у всьому як громадяни, і всі страждають як чужинці. Для них будь-яка чужа країна — батьківщина, і кожна батьківщина — чужа країна. Перебувають на землі, але суть - громадяни небесні... Що в тілі душа, то в світі християни. Душа поширена по всіх членах тіла, і християни — по всіх містах світу. Душа, хоча мешкає в тілі, але не тілесна, і християни живуть у світі, але не від світу». Св. Юстин був одним з перших апологетів християнства в середовищі сучасної йому культури, відомим учителем, інтелектуалом, визнаним в греко-римському елітному суспільстві. Відомо, що св. Юстин Філософ був обезголовлений під час гонінь на церкву за імператора Антоніна (у 60-ті рр. II ст.). Він зберігав себе від світу, але при цьому активно брав участь у його долі, говорив його мовою, був духовним авторитетом для сучасників.

Кажуть, що ми живемо в куди гірший час, і тому досвід св. Юстина нам не підходить. Але я ризикну висловити непопулярну думку: суспільство, у якому ми живемо тепер, нітрохи не гірше греко-римського світу і вже точно не гірше Содому й Гоморри. Тому ніяк не можна списати свою бездіяльність і депресію на «останній час» і «безбожну культуру». Залишається відкритим питання: як же нам бути? У чому наше покликання стосовно сучасного суспільства? Яку позицію зайняти — оборонну чи наступальну? Що можна й потрібно змінити в нас самих і в суспільстві? Що нам робити в суспільстві, яке намагається жити без Бога і в той же час гине без Нього?

Зберігати себе від світу. Це головне, за що переживав Христос — щоб Його учні не розчинилися у світі, не втратили себе. Адже дуже важко не погодитися з більшістю, бути принциповим, коли процвітає корупція, узаконений гріх, збочення стають нормою; коли все дозволено й наказано мовчати про Бога. Зберігати себе — означає бути вірним своїм переконанням і належати іншому, неземному Царству. Григорій Сковорода, український філософ і проповідник, просив написати на його надгробку: «Світ ловив мене, але не спіймав». Світ завжди буде претендувати на молодих, красивих, розумних. Але найкраще, що ми можемо зробити зі своїм життям — присвятити його Богові й бути вірним своєму покликанию. Рятуючись від світу, ми прийшли до Бога, і тепер знову повертаємося у світ, але не для того, щоб стати його рабом, а щоб розповісти про свою віру.

Слово «світ» має багато значень. Світ — гріховна реальність, дух часу, мода на задоволення будь-якою ціною. Христос ставить такому світу однозначно погану оцінку. Але світ — це також суспільство живих людей, на яке можна і потрібно впливати. Саме про це — про світ людей, що навколо нас, — хочеться сказати докладніше. У чому полягає покликання християнина стосовно суспільства?

Брати участь у долі світу. Християни — ті, кому не все одно, ті, кому не наплювати на те, що буде з цим світом, з їхніми співвітчизниками, сусідами, колегами, друзями.